

In deze rubriek gaat COLLECT op zoek naar de mens achter de professional. Elke maand voelen we een kunstpersoonlijkheid aan de tand over meer intieme thema's als lievelingskost of favoriet tijdverdrijf. Deze maand gingen we op bezoek bij Greta Meert.

TEKST: **ELIEN HAENTJENS** FOTO: **GUY KOKKEN**

“Hoe minder erop staat,
hoe beter ik het vaak vind.”

Greta Meert

In januari viert Greta Meert de dertigste verjaardag van haar galerij. Net als toen prijkt de naam van de Duitse kunstenaar Thomas Struth op de affiche. “Enkele dagen geleden was ik nog in zijn atelier. Die studiobezoeken zijn voor mij de mooiste

momenten. Toen de Duitse kunstcriticus Benjamin Buchloh me dertig jaar geleden boeken met zijn werk toonde, was ik meteen verkocht. Zo werd ik zijn eerste buitenlandse galeriste, waardoor we een sterke emotionele band hebben”, steekt Greta Meert van wal. “Dankzij Struth heb ik beter leren kijken naar straatgezichten of door hem zo genoemde ‘unconscious places’, maar ook naar mensen. Met veel liefde en oog voor detail geeft hij echte personen weer. Later maakte hij de museumbeelden, waarbij hij bezoekers in een museum trok en zo een sociologische studie naar de mens deed. Deze reeks betekende zijn grote doorbraak. Plots kregen we telefoons uit New York.”

Dat ze dankzij Struth van stadsgezichten houdt, herhaalt Greta Meert meermaals als ze het over het fenomenale uitzicht vanuit het appartement heeft. In de badkamer kadreert het hoekraam de Noordwijk, waardoor je je in een klap in New York waant. Of in een foto van Struth, want de anders treurige grijstinten krijgen plots artistieke kwaliteiten. “Dit appartement is een van de eerste projecten van Paul Robbrecht en Hilde Daem. Toen ik hen in 1987 via gemeenschappelijke vrienden ontmoette, hadden ze nog niet zoveel goede opdrachten. Maar het klikte, en dus stelde ik voor om een ontwerp te maken voor een appartement rondom de technische liftkoker op het dak van de galerij. Inspiratie haalden ze onder meer bij de glazen paviljoenen van Dan Graham. Ik hou van de open structuur, en van het minimalisme. Ook voor de inrichting hou ik het graag eenvoudig. Een mooi voorbeeld is de tafel met stoelen van Donald Judd, of deze tafel van Peter Downsborough”, vertelt Meert.

Als er kunstenaars naar Brussel komen, dan functioneert het appartement als gastenverblijf en gaat Greta Meert steevast met hen uit eten in de buurt. “Ik hou van deze eclectische buurt met mensen van allerlei culturen. Maar op het vlak van eten hou ik van traditie. Lokale gerechten als Belgische stoverij mogen we niet verliezen. Al neemt mijn assistent Kim Rothuys me wel vaak mee op ontdekkingsstocht naar restaurants van jonge chefs. Ik ben blij om die jonge keukenkunstenaars te leren kennen, maar mijn voorkeur gaat uit naar de traditionele keukens uit Italië, Duitsland en natuurlijk België. Een restaurant dat de middenweg

tussen traditie en innovatie behoudt, is Selecto op de Vlaamsesteenweg.”

Fijnbesnaard en subtiel

Voor Greta Meert galeriste was, verzamelde ze zelf kunst. “Via mijn vader, die zelf kunstenaar was, hoorde ik veel, maar in die periode heb ik een extra cursus gevolgd om met de kunstenaars te kunnen meepraten. Dat de Belgische verzamelaars wereldwijd zoveel faam genieten, is te danken aan hun avant-garde smaak, die wellicht mede gestimuleerd is door Chambres d’Amis en het Gewad in Gent. Dankzij Jan Debbaut en Joost Declercq leerde ik er werk van de Duitse kunstenaar Gerard Richter kennen. Ik heb toen in 1978 een klein grijs werkje gekocht. In die periode kreeg ik zin om te bezitten wat ik goed vond. Pas tien jaar later zou hij met zijn meer gekleurde werken echt doorbreken. De grijze doen het nog steeds niet goed, maar ik hou ervan. Waarom precies is moeilijk uit te leggen. Misschien is het de stilte. Hoe minder erop staat, hoe beter ik het vaak vind. Dat er na honderd jaar nog steeds kunstenaars zoeken naar uitdrukkingsvormen binnen de abstracte kunst vind ik boeiend. Ook in de film hou ik van iemand zoals Wim Wenders, die met weinig beelden veel kan zeggen.”

Sinds 2005 is Meerts zoon Frédéric actief in de galerij. “In het begin vond ik het erg aandoenlijk om hem hier bezig te zien. Nu hij volwassener is, moet ik soms naar hem luisteren. In het begin voelde dat een beetje raar, maar nu vind ik het fijn dat de rollen soms omgekeerd zijn”, vertelt Meert. “Ook nieuwe kunstenaars kiezen we altijd samen. Frédéric, Kim en ik moeten het altijd eens zijn over een kunstenaar. Al hebben we gelukkig wel dezelfde smaak.”

De laatste nieuwkomer is Joe Zorrilla. “Toen we zijn werk ontdekten op een beurs in New York, waren we op slag verliefd. Daarna hebben we meer opgezocht en met hem gesproken. Want we hebben als galerij een grote verantwoordelijkheid ten opzichte van de verzamelaars, we mogen ons niet vergissen. Bovendien willen we met onze kunstenaars een samenwerking op lange termijn uitbouwen. Daarom moet het ook persoonlijk klikken. Bovendien denk ik dat iemand die lichtzinnig is, ook zo’n werk maakt. Ik hou meer van fijnbesnaarde, subtiële mensen die zich niet laten leiden door trends.”

